

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 10.

Den 1. Februar 1878.

Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Eldste Daniel H. Wells,

afholdt ved en speciel Konference i Brigham City, den 18de August 1877.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg opdager, at der her som paa andre Steder i Territoriet, som vi have besøgt, er en Fremgang, en Bestyrkelse i Zions Staver. Den Profeti, der henlyder til, at Zion skal befæste sine Nagler eller Staver og udstrække sine Snore, bliver vedvarende opfyldt ved de Bestræbelser, der i denne Retning gjøres af de Sidste Dages Hellige. Nogle af de største Begivenheder, der have tildraget sig i Verdens Historie, have i deres Begyndelse kun tiltrukket sig ringe Opmærksomhed af Menneskenes Børn. Vor Herre og Frelser, Jesu Kristi Komme var kun kjendt af faa af dem, som da boede paa Jorden, og dog var det den største Begivenhed i Verdens Historie. Joseph Smiths og Mormons Bogs Fremkomst samt Organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tildrog sig kun ringe Opmærksomhed af Massen. Naturligvis ansaas det af nogle faa for at være af største Vigtighed, men i Tidens Løb ville vi i Zions Land se Millioner samle sig. Mig synes, at jeg (undertiden

kan høre Lyden af deres sig nærmende Fodtrin, og naar de komme, ville de være for Zion, for Gud og hans Rige, og de ville støtte og opholde de hellige og retfærdige Principer af evig Sandhed, der ere bleve aabendarede, samt de himmelske Institutioner, som Gud har oprettet paa Jorden i denne Tidsalder. Og Guds Hensigter ville blive gennemførte med Triumph, thi Sejr skal krone Herrens og hans Folks Bestræbelser.

Vi blive i denne vor Tid tilladte at skue Tildragelsen af nogle af de største Begivenheder, der nogensinde have hændet paa Jorden siden Adams Dage. Fremførelsen af dette store og herlige Værk i de sidste Dage, Evangeliets Fremkomst til Jordens Nationer, Indsamlingen af Folket forat opholde disse Principer og udføre Herrens Værk, at fuldbyrde hans store og herlige Hensigter og grundfæste hans Rige paa Jorden, efterfom han vil styre og vejlede dem fra Tid til anden. Dette er Guds store og herlige Rige, der vil bestaa for be-

standig. I disse Ting ere vi Medarbejdere med Herren, vor Fader i Himlen, forsaavidt som vi ville lade ham virke med os, thi han staar ved Roret, han fører Skibet, idet han styrer hele Jordens Anliggender saavel som hans Pagtens Folks. Han har ladet dette Værk komme frem i den Tidssalder, han havde fastsat; han har ikke taget fejl i denne Henseende. Jeg antager, at Herren forstod og kjendte Tiden forat lade ske og begynde at lade ske sine Hensigter med Jorden med Hensyn til hans Rige ligesaa godt og uden Tvivl lidt bedre end nogen Anden, og han vidste ogsaa, at der levede dem paa Jorden, der vilde annamme det, naar han vilde aabenbare det til dem. Alle disse Begivenheder have deres Tid. Jeg antager, at han ogsaa vidste, at i Jesu Dage vilde Ordet kun blive annammet af nogle Faa, ja, at det vilde blive undertrykt af de Ugubelige, der vilde vinde Overmagten, og at Præstedømmet og Myndigheden vilde blive borttaget til Himlen, indtil Gjenoprettelsens Tider skulde komme, i hvilke Tider det er vort lykkelige Privilegium at leve. Dette er Begyndelsen til Gjenoprettelsen, Evangeliet er blevet gjengivet, men for aldrig mere at blive borttaget fra Jorden. Det skal nu støttes og opholdes, forges og udbredes og blive stærkt og mægtigt, og Bejen skal beredes for den Herre Jesu Kristi Komme, der skal herske fra Floderne indtil Verdens Ende.

Vi indse ikke tilfulde, mine Brødre og Søstre, at dette Værk, hvori vi ere beskæftigede, er Guds Rige eller Guds Regjering, om I behage, givet til Menneskenes Børn med alle dets Embedsmænd, et Folk, et Rige omgivet af alle de Ting, der ere nødvendige for Rigets Folks Fremme og Velfærd, og efterdi denne Regjering er bleven grundfæstet paa Jorden, ere Mænd, Kvinder og

Børn under Himlens Regjering og opholde og fremføre Riget med al den Magt og Kraft, som Himlens Gud begaver dem med, søgende at grundfæste Sandheds og Dyds Principer paa hans Jord, her i denne Tidsperiode, i hvilken det skulde fremkomme, den fastsatte Tid for Miskundhed mod Israel. En barnlig Ungling fremstod med Himlens Budskab og styrede og ledede Rigets Anliggender, eftersom Herren tilkjendegav ham fra Tid til anden, indtil det er voget til et stort Folk. Det er gaaet fremad og er vedblevet at voge indtil denne Dag, da vi se det i disse Bjergdale, med et Folk, der bor i hundrede Byer, Stæder og Settlementer (Nybygder). Fattige Folk? Ja, i de fleste Tilfælde, jeg kan næsten sige i alle Tilfælde, fattige Folk af de arbejdende Klasser, der ere komne her, mange af dem, uden andet end deres blotte Hænder til deres Ophold. Jeg tror ikke, at noget Lignende er sket, siden Himlens Gud gav Israel deres Arvelodder i Palæstina. Vi se Mange, der have erholdt Arvelodder; fattige Folk, som Jitet havde af denne Verdens Guds, have modtaget Arvelodder, ere bleve velsignede i timelig Henseende. Jeg tror, at Præsident Brigham Young har i de sidste tredive Aar gjort mere for de Fattige, end alle Verdens godgjørende Selskaber tilsammentagne, der eksistere for nærværende? Jeg tror ikke, at Lignende er sket siden Israels Tid, da Palæstina uddeltes og gaves til Jakobs Efterkommere; dersom der er, har jeg ingen Kundskab derom, og jeg læser meget.

Der siges, at „paa hin Dag“ — skuenne hen til den Tid, hvori vi leve — „skulle de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige“. Bliver dette bogstaveligt opfyldt? Ja. Vi have bevist denne Kjendsgjerning, vi have op-

fuldt den, og gjøre saa bestandigen. Det er et af Tidernes Tegn, naar Evangeliet prædiktes for de Fattige. Hvad er Evangeliet for de Fattige? Det er en Guds Kraft til Frelse og Saliggjørelse. Kunne vi ikke se Guds Kraft tilkjendegivet til Frelse for de Fattige iblandt Menneffene, der løfter dem af den Elendighed, hvori de ere opdragne og bringer dem til et Land, hvor de kunne faa Arvelodder baade for dem selv og deres Efterkommere? Da er Evangeliet visstligen en Guds Kraft til Frelse idetmindste for alle Saadanne. Det har vist sig at være Guds Kraft til hele dette Samfund, ikke engang Præsident Young selv undtagen. Vi kom her blottede for Alt, som de Fattigste iblandt Menneffene, og nu kunne vi opløste vore Hjertes og fryde os i Gud, som har bragt os Frelse, baade timelig og aandelig. Vi bleve bragte her til disse Dale i Bjergene, et Land holdt i Beredskab af Herren, hvori han kan bosætte sine Hellige og bestyrke Jsrael? Har han gjort det? Se blot til denne Dag! Her i denne lille Aftrog, et Sted, som gaaes forbi, som næsten ikke lægges Mærke til af den Rejsende, stode Børnene langs ad Fortoget fra Jernbanestationen til Broen forat hilse os ved vort Komme, en Aftand af omtrent en halv Mil (engl.). Man skulde næppe tro, at der var saa mange Børn i hele Landet her omkring. Heri se vi Følgerne af Emigrationen fra Himlene, saavel som fra de forskellige Jordens Nationer, en stor Forsamling af den Spjæstes Hellige. Hvorfor? Uden Djemed eller Formaal? Nej, paa ingen Maade. Himlens Gud, vor Fader, har aldrig sat et eneste Individ paa Jorden uden Hensigt og Djemed. Vel vilde det være for os at udfinde hint Djemed og Hensigt med os, og da troligen at leve derefter og opfylde den, saa at vor Sta-

helses Maal kunde opnaaes og vor Tilværelse her ikke være en Fejl, eller være omsonst, men at vi maa vende tilbage til vor Fader, og erholde hin velkommende Bifaldshilsen: „Vel gjort, gode og trofaste Tjener“.

Han har givet os fuld Lejlighed til at opfylde vor Stabelses Maal til Betsignelse for os selv og Vre for hans Navn. Og dette kan simpelthen ske ved at leve vor Religion, Himlens Religion. Han indbyder Enhver, som vil, til at komme og frit nyde af Livsens Vand, uden Penge og Betaling. Og dog vil det koste Eder Alt, hvad I have, men saa er der ogsaa en anden Ting, der maa tages i Betragtning, I havde ikke meget, da I begyndte. Dem, som have Rigdomme, ere de Sidste til at annamme Evangeliet. De se intet Frydefuldt i Guds aabenbarede Vilje til Menneffene paa Jorden. Hvis de gjøre, ere de saa fulde af Kjærlighed til denne Verden, at den gode Sæd kvales af det Ukrudt, der gror rundt omkring, saa at de ikke kunne pleje den, og der findes ikke Plads til Ordet i deres Hjertes.

Det er de Fattige, som annamme Sandhedens Ord, som ere mest villige til at gjøre Guds Vilje. Da Johannes sendte en af sine Disciple til Frelseren for at spørge ham, om han var Guds Søn, etc., bød han ham sige Johannes: „De Blinde se, de Døve høre, de Lamme gaa, Spedalske renses og Evangeliet prædiktes for de Fattige“. Dette er det Tegn han gav Johannes. Det synes, at ogsaa han var i Tvivl om Jesu Missions Guddommelighed. Evangeliet prædiktes for de Fattige; det prædiktes ogsaa for de Rige, forsaavidt som de ville modtage det, men de ville ikke høre det. „Gaa Eders Vej“, sige de, „vi ønske ikke at have Noget dermed eller med Eder at gjøre“. Dette er hvad de

fige til den Veldste, som bærer Livets og Frelsens Budskab til Menneskenes Børn. Det er blandt de Fattige, at de lettest vinde Indgang. Og disse ere dem, som Herren kan bruge til at fuldbyrde hans Hensigter, de ere dem, som behøve Forsløsning, som søle, at de behøve den, og som erholde den, Idet de søle deres Afhængighed af ham, skatter de de store Goder, de Betsignelser, som Gud udgyder over dem fra Tid til anden, de indse, at det er ham, som gjør dette Værk for dem, men de kunde ikke tage dem selv Vren derfor, efterdi de vide, at de ere blot Redstaber i vor Faders Hænder til at grundfæste hans Rige. De Rige vilde, dersom de forsøgte at udføre dette Værk, gaa frem i deres egen Kraft, de vilde sige: „Jeg har gjort det, det er mig, som har udført dette store Værk“. De vilde ikke anerkjende Gud i alle Ting eller give Vren til den, hvem den virkelig tilkommer, thi hvo veed ikke, at de selv kun ere til formedelst Guds Kraft og Godhed? Men hvorledes er det, at medens det store Flertal søler og indser disse Ting, er der Mange, som meget snart tiltage sig selv Storhed og Magt, og tænke, at de have udført store Ting og at Herren neppe kunde begaa sig uden dem. Jeg undres undertiden over, hvorledes Herren kunde hjælpe sig uden dem, førend de vare fødte. Jeg har set Mange af denne Karakter.

Hvad er der tilhinder for, at Himlens Betsignelser meddeles dette Folk i den fulde Udstrækning af deres Hjerters Attraa? Jeg kjender ingen Grund, undertagen den, at vi ikke ere beredte eller værdige til at modtage dem og gjøre en viis og passende Brug deraf, naar de kommer. Hvor mange tror I der findes i Jsrael idag, som, dersom denne Verdens Rigdomme bleve dem givne, vilde overlevere dem til Djævelen næsten lige-

jaa hurtigt, som Herren meddelte dem til dem. Vide I, at jeg tror, at det vilde være hel mange; vor Erfaring lærer os, at det er mange, thi de skulle sig derved ligesaa hurtigt, som det kommer til dem, Jeg vil sige, at ingen Sidste Dages Hellig har Ret til at bortpøfle de Betsignelser, som Gud skænker ham, han har ingen Ret til at begunstige Verden og i Særdeleshed dem, som ere i Jsraels Midte, hvis Interesser ere særlige og adskilte fra vore. Det udvikler kun en Magt i vor Midte, beregnet paa at undergrave de Sidste Dages Helliges Tro, det er at opfostre en Pagle ved vor Barm, en Magt, der vil lede de Unge og Ubetænksomme paa Afveje. Jeg sagde, at en Sidste Dages Hellig havde ingen Ret til at bortpøfle de Betsignelser, som Gud tildelel ham; de gives os ikke i dette Njemed. Hvad gives de os for? Forat bestyrke Guds Zion paa Jorden, ikke for at fordærve det, forat sende Evangeliet til alle Nationer, forat bygge Templer til Guds hellige Navn, hvori de, som ere trofaste, kunne erholde Betsignelser for Tid og Evighed for dem selv og deres Døde, de gives os forat fremsøre og opholde retfærdige Principer og Himlens Institutioner og at indsamle de Fattige fra det Fjerne, som søge at blive udfriele fra Trældom og komme og erholde Del i de Betsignelser, som I og jeg nyde i disse Bjerge. Og naar Herren finder, at han har et Folk, som er nidkjært i gode Gjerninger; som vil gjøre en god Brug af Jordens Goder, saa hurtigt og saa snart vil Riget blive givet til de Hellige i Storhed og Magt. Det kan ikke gives før og skulde ikke, om det kunde. Dersom vi derfor pusle at se Fremgang og Fremskridt, lad os da være slittige og tro over de saa Ting, der ere blevne os anbetroede, og bruge dem til Rigets Dpbyggelse og ikke

ubdele dem til de Ugudelige eller bortpdsle dem til Fremmede eller dem, som ikke kjende Gud og ikke bekymre sig om de Sandhedens Principer, som han har grundfæstet paa Jorden. Det er selvsfor-darvende i højeste Grad for alle Sidste-Dages Hellige at tage en saadan Retning, og det er forræderisk imod den Regjering, som vi have svoret Trostid. Der er en Strid, men hvo er det, som foraarfager den? Det er Djævelen; han er imod det hellige Præstedømmes Myndighed, og søger at udrydde det af Jordens Overflade. Hvad gjøre de Sidste Dages Hellige? Intet, de kæmpe kun i deres eget Forsvar og sægte Tomme for Tomme for Retten. Vi finde, at Fjenden søger den ganste Dag at fordærve os, hans Haandlangere bestræbe sig bestandigen for at undergrave de Sidste-Dages Helliges Tro og tilintetgjøre det hellige Præstedømmes Myndighed, idet det er deres Formaal at udrydde det af Jorden ligesom i fordums Dage. Hvor urigtigt er det da ikke for de Hellige at støtte dem, som vilde fordærve dem, ved at begunstige dem med de Midler, som Gud har givet i vor Besiddelse. Og dog gjøre vi dette den ganste Dag, ja bestandigen, maaste dog Folket her i Brigham City ikke gjør det saameget som andre Steder. I have en bedre Tingenes Orden, antager jeg, men det sker desuagtet mere eller mindre overalt. Sæt for Exempel, at Nationer, der laa i Krig med hinanden, sandt ud, at nogen af deres Borgere opholdt eller understøttede Fjenden, gav dem Ammunition, ydede dem Tjenester eller gav dem Dplysninger eller svigtede paa nogen Maade, da vilde en Saadan blive hængt for Forræderi. Dette er Loven iblandt Nationerne, og hvorfor skulde det regnes for mindre end Forræderi af dem, som have svoret Trostidsed til Himlens Re-

gjering, at begunstige Fjenden i Handel eller paa hvilkensomhelst Maade. Jeg siger Eder i Himlens Navn, at I ikke kunne gjøre dette ustraffet, saadanne Handlinger ville blive reguede imod Eder, ligemeget hvo I end ere, og I ville have at svare dertil. Det er nødvendigt for de Sidste Dages Hellige mere end noget andet Folk paa Jordens Overflade at staa Skulder til Skulder og frembyde en sluttet Slagorden mod Fjenden, en Slagorden, som de ikke kunne gjenstrænge eller tilintetgjøre. Det er vor Pligt til Gud og hverandre indbyrdes at forstaa vore Forsvarsværker. Hvorledes? Ved at leve vor Religion, ved formevelst vor Tro, Retfærdighed og gode Gjerninger at opholde den Regjering, som Himlens Gud saa kjerligt har stjenket os. Der er Nødvendighed nok for, at denne Regjering skulde grundfæstes paa Jorden. Der var intet Samlingssted paa den ganste Jord for de Hellige, indtil Herren aabenbarede Sandheden. Men nu er der et Samlingssted, og Folket indsamles dertil. Hvorfor? For at nedbryde det? Nej, men for at opholde og bevare det, udfolde dets Banner i Bjergenes Briser og staa frem i Israels Guds Kraft og forsvare det. Vi bør staa fast og opholde hverandre i alle gode Gjerninger og ikke søge at stade hverandre, men at undertrykke Synd og Uretfærdighed og udrydde det af vor Midte, fremme og bevare Renhed og Dyd og opholde Retfærdighed, og lad det for os bestandig hovedsagelig være: „Gud og hans Rige“. Lad de Ugudelige kun raabe, ænds dem ikke. Hvad gjør det, at vi ere upopulære? Jesus og hans Disciple vare upopulære i deres Tid, men vor Frelser gennemgik alle de haarde Prøver. Have vi mange haarde Prøver at gennemgaa? Ikke mange. Vel sandt, vi have flere eller

færre Vansteligheder at kæmpe med, hvilket er alt ret, thi det er i Virkeligheden den eneste Maade, hvorpaa vi kunne prøves. Dersom vi svigte, naar der rejser sig en Vansteligheid, til hvad Rytte ere vi da? Hvor er vor Bestandighed og Nidjærhed? Det er os givet at overvinde enhver Vansteligheid og fortsætte vor Vej med Fryd, idet vi have Hjerte og Sind henvendt paa Prisen; ja, ligemeget hvilken Djævel, der staar paa vor Vej forat forhindre vort Fremstridt eller Lofte os denne eller hin Vej, lad os ikke lade os bevæge, hverken af Frygt eller Fristelse, men udraabe lig den Gamle: „Jeg og mit Hus vi ville tjene Herren.“ Lad os alle, Unge og Gamle, fatte vore Beslutninger og Forsætter og da leve derefter uagtet alle de Fristelser og Tillokkelser, som den Onde kan fremføre imod os, forat forhindre os fra at vandre paa den rette og trange Vej.

Evangeliet indbefatter Alt, beregnet paa at gjøre Godt, og det er en Guds Kraft til Saliggjørelse baade her og hinsidet, og I ville ikke finde nogen sand Glæde eller Salighed udenfor det. Nu huff dette! Baade de Gamle og de Unge kunne finde passende og tilfredsstillende Glæder indenfor Evangeliets Omraade. Sand Glæde er en saadan, hvori man kan deltage uden at fortørne Herren. Der er ingen Glæde i at tage en Retning, der vil mishage og fortørne Guddommen. Der er ingen sand Glæde i det berusende Bøger, det bringer Gledighed istedetfor Glæde. Og saa ere alle disse Ting, der misbruges. Evangeliet lærer os bedre, en bedre Vej, og dog bringer det os alt, der er nødvendigt for vor Glæde og til at opmuntre os til at stride frem paa den Sti, der fører til Hæder og Ære i Tid og Evighed.

Der er et stort Værk at udføre. Herren har bestemt at udføre en stor

Gjerning ved Medvirkning af hans Børn, som existere og ville existere paa Jorden. Det er paa denne Maade, at han fuldfører sine Hensigter, han har altid gjort saa, og jeg formoder, at han altid vil. Forløsningen af vore døde Venner, af vore Forfædre, som aldrig kjendte Evangeliet, de Dødes Opstandelse forat komme frem isørte Udsødelighed og evigt Liv, vil alt komme til at ske formedelst Evangeliet. Hvorledes, hele Menneskeslægten? Ja, næsten alle. Det er et stort Foretagende. Han paatog sig at befolke denne Jord med Mander, som vare avlede i Himlen og dvælede i hans Nærvarrelse. Overvej for et Øjeblik dette Foretagende og det vil maaste blive fundet ligesaa overordentligt som vor Opfattelse af de Dødes Forløsning og Sværkættelsen af deres Opstandelse. Han er istand til store Foretagender af denne Art, og ligesaa vist som han frembragte Menneskene paa denne Jord, organiseret til Opholdssted for dem, ligesaa vist vil han atter bringe dem frem i Opstandelsen. Jeg veed ikke, om den ene af disse Ting er større end den anden, desuagtet er han istand til at fuldbyrde Alt. Jeg har hørt Folk tale om den absolute Umulighed af de Dødes Opstandelse. Vi læse, at Intet er umuligt for Gud. Jeg er ganske vis derpaa i denne Retning. Vi se, hvor naturligt, hvor let det er at udføre det store Værk at befolke Jorden, og jeg kan ikke indse nogen Grund, hvorfor det andet ikke skulde være ligesaa let for ham, som dette synes for os. Han har hele Tiden og Evigheden til sin Raadighed. Himlene ere fulde af Dage, og Værket vil vedblive at stride frem, naar I og jeg sove i Støvet. Der er Noget at udføre, vi have det velsignede Privilegium og Lestighed at arbejde for denne Sag, og det er vel for os, om vi gjøre det, medens Dagen varer,

thi „se, Natten kommer, da Jngen kan arbejde“. Derfor burde vi være flittige i Udførelsen af vore Pligter og befrie os for de Bildfarelser og Traditioner, vi have indjuget, og som ere i Modstrid til Sandhed og Retfærdighed, ifølge Jesu Nabenbaringer, kundgjorte til os i denne vor Tid og Slægt. Vi skulde beherske os selv; vore Lidenskaber ere givne os i et godt og vist Njemed, ikke for at være vore Herrer, ikke for at vi skulle give efter for dem, og tillade os selv at gives, at tale barske og haarde Ord og mis-handle vore Hustruer og Børn, som Nogle gjøre. Vore Lidenskaber ere nedlagte i os for at give os Karakterstyrke og Energi, for at tjene et godt og vist Njemed, og det forventes, at vi skulle holde dem i passende Underdanighed og Lydighed, og ikke tillade dem at beherske os. Jngen er istand til at styre selder er stiftet til at regjere, endog en Familie, undtagen han kan styre og beherske sig selv.

Lad os give Ngt paa Himlens For- dringer og udføre dem uden Hensyn til

Følgerne, sættende vor Lid til Gud, som vil opholde os lige til Dø- den. Om vi ogsaa møde nogle Hin- dringer, hvad gjør det? „Om end han vilde slaa mig ihjel, skulde jeg dog ikke haabe paa ham;“ (Job. 13, 15) lad dette være Ordet i hver Mands og Kvindes Hjerte til Herren; thi vi vide, at han er den vise Giver af alle gode Ting, den vise Styrrer af alle Begivenheder, den, som gjør alle Ting vel, Lad os forlade os paa ham og gaa fremad i vor Salig- heds Guds Retfærdighed i Udførelsen af det Værk, der er tildelt os, hans Hel- lige paa Jorden. Dersom vi gjøre dette og forblive trofaste indtil Enden, vil vor Belønning være stor, og stor er vor Be- lømning, eftersom vi gaa frem. Vi faa Fred i vor Sjæl i Forvisning om, at vi gjøre Herrens Vilje og leve til hans Behag.

At Herren maa skænke os sine Bel- signelser, medens vi befinde os paa Jorden i vor Ublændighedstilstand og tilhidsfrelse os i hans Rige, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Jødernes Klageplads ved Tempelmuren i Jerusalem.

Endnu bestaar fra fordums Tid en ejendommelig Skik iblandt Jøderne, nem- lig deres Klagen ved Tempelmuren. Det er ved Foden af den Del af Muren, der omgiver den vestlige Del af det fordums Tempel, at de udtrykke deres Smerte. Intet, siger en engelsk Forfatter, opvæk- ker i Jerusalem mørkere Tanker end Jø- dernes Beklager over deres Tempels Ruiner. Det er en meget gammel Skik, og i forbigangne Tider have de betalt store Summer til deres Undertrykkere for den elendige Tilfredsstillelse at kysse

Murens Stene og udstøbe deres Bekla- ger ved Foden af deres fordums Hellig- dom. Med dirrende Læber og taare- fyldte Øjne synge de: „Herre, vær ikke bestandig vred, og tænk ikke paa Synden evindelig, se dog paa, at vi alle ere dit Folk. Din Helligdoms Steder ere blesne øde, Zion er øde, Jerusalem ligger i Ruiner. Vor Helligdoms og Herligheds Hus, hvori vore Fædre tilbade og lovede Dig, er opbrændt med Jld, og alt det kostelige, som vi havde, er vanhelliget og besmittet.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 1fte Februar.

Bestikkelse.

Salt Lake City, U. T., den 4de December 1877.

Ældste N. C. Flygare.

Kjære Broder!

De er herved befuldmægtiget og bestykket til at afgaa til Kjøbenhavn, Danmark, forat overtage Bestyrelsen, Ledelsen og Præsidentstabet over den skandinaviske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og forat lede, raade og give Anvisning med Hensyn til alle Personer og Anliggender, forbundne med nævnte Præsidentstab, paa en saadan Maade, som Deres Dømmekraft, den Hellig Aand og Instruktioner fra Præsidentstabet over den europæiske Mission og fra os fra Tid til anden maatte lede Dem, til Mennekeslægstens Frelse, Indsamlingen af adspredte Israæl og Dphbyggelsen af Guds Rige paa Jorden.

At De maa vorde rigeligen velsignet i alle Deres Bestræbelser forat gjøre Godt, at opfylde Deres Kalbelse og ære vor Gud, og at De maa storligen medvirke til at udbrede hans Gjerning paa Jorden, er Ønnen af

Deres Broder i Evangeliet,

John Taylor,

Præsident over de tolv Apostle.

Af ovenstaaende Kalbsbrev erfares, at jeg igjen er bestykket til at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission, fra hvilken Plads jeg for et og et halvt Aar siden blev løst for at vende tilbage til mit Hjem i Utah. Jeg rejste med Haabet om i længere Tid at kunne nyde Hjemmets Ro og Glæde i Selskab med en dyrebar Familie og Guds Hellige paa det Sted, hvor Herren samler sit Folk i disse Dage, hvor Guds Profeter og Apostle bo, hvor Fred og Ro hviler over de Helliges Hjem. Dette blev ikke min Lod, jeg er nu atter iblandt Eder, mine Spøfskende, og fatter tilfulde det store Ansvar, som hviler paa mig i den Plads, jeg nu indtager, og min ringe Formue til Udførelsen af de forskjellige Pligter, forenede dermed; men med Guds Hjælp, de Helliges Tro og Forbønner samt mine Brødres Bistand haaber jeg at kunne gjøre noget Godt til Forfremmelse af Herrens Bærk.

Den korte Tid, som jeg denne Gang tilbragte i Zion, var rig paa Tildragelser for Guds Folk, et Tempel er blevet fuldenbt og indviet til Herren, hvori de Hellige kunne modtage Begavelsel, Befeglinger og hellige Ordinancer baade for Le-

vende og Døde, hvor sand Kundskab om Gud og hans store Forløsningsværk meddeles dem, der ere saa lykkelige at faa Lejlighed til at komme indenfor dets indviede Mure. Kirken er bleven mere fuldstændig organiseret i alle dens Dele, Præstedømmets Kvorumer ere blevene ordnede i hver Del af Zion, hvorved en større Nidkjærhed og Virksomhed er bleven lagt for Dagen for at fremme de Helliges Belfærd, opbygge Zion samt berede et Sted for Israels Indsamling.

Det har ogsaa været en Sorgens Tid for Israel, idet de for anden Gang i Kirkens Historie ved Døden ere blevene berøvede en Profet og Leder, som i over 30 Aar har været deres Præsident. Han døde omgivet af sin Familie og Benner, et Privilegium, som kun faa af Guds Profeter har nydt. Han hviler efter et nyttigt og vel anvendt Liv. Kirkens Bygning var nu saa vel opført og sammenføjet, at denne Pille kunde borttages uden mindste Skade for nogen Del deraf, saa at Alt staa ligesaa fast og urokkeligt som før, dette er ogsaa naturligt, thi Grundlæggeren og Bygmesteren er Gud. Nu hviler Præsidentstabet over Kirken paa de tolv Apostle ligesom ved Profeten Josephs Død, og Ældste John Taylor er deres Præsident, en værdig og højt elsket Mand, og Alt henhørende til Guds Rige paa Jorden gaar uhindret fremad.

Herrens Værk i denne Mission er ogsaa i en sund fremadstridende Tilstand. Mine Forgængere i Præsidentstabet over denne Mission i Forening med det arbejdende Præstedømme har været storligen velsignet af Herren til Udførelsen af et godt Arbejde. Ældste Siljenqvist, hvis Virksomhed i denne Mission er vel bekendt for de Hellige, blev løst forat gaa til sit Hjem i Zion. Ældste Carlsson, som midlertidigt har præsideret over Missionen, er løst fra denne kaldelse, som han saa værdigt beklædte, for mere at kunne vie sig til den specielle Mission, hvortil han er kaldet, nemlig at oversætte Mormons Bog paa det svenske Sprog, og vi forventer nu snart at kunne paabegynde Udgivelsen af dette Værk. Ved Overtagelsen af Redaktionen af „Skandinaviens Stjerne“ skal jeg med Guds Bistand følge den samme Mand, hvori den hidindtil er bleven udgivet, saa at den fremdeles maa forblive et Tidsskrift for sand Kundskabs Udbredelses Fremme, en Forsvarer for Sandhed, Dyd og Retfærdighed, samt et Middel til at opvække Tro, og sand Guds frygt.

For nærværende findes et stort Antal Utah-Ældster i Missionen, hvilke jeg haaber ville i Forening med Landets Sønner, der ere i Virksomhed i Missionen, prædike Evangeliet ikke alene i Ord men ogsaa i Gjerning, thi vore Handlinger tale højere end vore Ord.

Alt Herren maa velsigne sine Tjenere med Fremgang samt sine Hellige med Fred og Glæde, beder Eders Broder i Pagten,

N. C. Flygare.

Beskyttelse.

Ældsterne S. Jensen og W. Petersen, begge af Utah, bestilles til at arbejde i Kjøbenhavns Konference under Præsident S. P. Neves Ledelse.

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Evangeliet.

„Evangeliet er en Guds Kraft til Saliggjorelse for hver den, som tror.

Paulus.

„Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladne, og en anden Bog blev opladt, som er Livens Bog, og de Døde bleve dømt efter det, som var skrevet i Bøgerne.

Daniel.

I denne Tid, i hvilken der høres saa meget om „Kommer til Jesus“, og saa mange forskellige religiøse Lærdomme forkyndes, er Begrebet om eet saliggjorende Evangelium, een Frelsings- og Forløsningsplan, gjældende for Alle og følgerig bestemt til at forkyndes for Alle, nedlagt af den Almægtige i de evige Beredener, førend Jordens Grundvold blev lagt, til Frelse for hans Sønner og Døtre her, og indbefattende „een Tro og een Daab“, (Eph. 4, 5.) næsten aldeles forsvundet fra Menneskenes Sind, og de forskellige religiøse Sekter sige sig alle at have Evangeliet, uden Hensyn til dette. Nu, forat belyse deres Stilling, ville vi gjøre nogle Bemærkninger desangaaende.

Den hellige Skrift forkynnder os, at Menneskene ikke for bestandig skulle være Synd og Nød, Død og Forfrankelighed underkastede, men at Gud forat forløse dem fra Faldet og alle dets stræffelige Følger, sendte sin Søn som et Sonoffer, saa at de formedelst Tro paa ham og Lydighed til visse evige Love og Principer, som umidgaalige Betingelser, vilde efterhaanden blive befriede fra Syndens Herredømme, vilde erholde store Velsignelser og omsider blive gjenopreiste fra Graven og saa en evig Arvelod i Guds celestiale Rige, dvælende i hans og hans Søns Navnarelse. Alt dette ville de opnaa ifølge Tro og Lydighed til disse Love og Principer og i Forhold til deres Gjæringer i Kjød. Nu, Gud har sat

Menneskene paa Jorden i en Prøvestand, forat give dem alle Lejlighed til at erhverve sig den Dphøjelse, som han har tiltænkt dem alle, og Skriften vidner om f. Ex. i det ovenfor anførte Skriftsted, at Alle, som Dødens Haand har berørt, baade Smaa og Store, skulle staa for Guds Throne og dømmes. Hvorefter? Efter de Love, som Herren havde aabenbaret eller kundgjort til dem, og som de havde været bekendte med. Da nu ene Jesus er „Vejen, Sandheden og Livet“, og alene Evangeliet er Frelsingsværket, hvorved Forløsning og evigt Liv kan opnaaes, (idet intet Menneskeværk kan frembringe Opstandelsen, der kun kan ske ved Guds Kraft,) saa er det klart, at Jesu Sendelse, at hans Lærdomme, eller med andre Ord Evangeliet, maa forkyndes for Alle. Vi læse ogsaa, i Dverensstemmelse hermed, at Frelseren „gik bort og prædikede for Manderne, som vare i Forvaring fra Noe Dage.“ (Pet. 1 Brev 3, 19—20.) Nu, hvad maa vi antage at Frelseren prædikede for disse Mander? Selvsjælgelig de samme Principer, som han forkyndte Jøderne, og hvis Forkastelse bragte saa store Trængsler over dem. Vilde Jesus forkynde andet end de Principer, som han havde prædiket den ganske Dag, og han vidnede tillige om, at han var ikke kommen forat udføre sin egen Vilje, men hans Faders, som sendte ham? Vilde det have gavnet dem eller nogen Anden, om andre Ting vare blevne dem forkyndte end netop disse?

Nej. Paulus skriver i sit Brev til Galaterne, at der var Nogle, som søgte at forvende Evangeliet, endog der var intet andet. Der var intet andet Evangelium, var intet Andet, som vilde være en Guds Kraft til Saliggjørelse. Nu kunne vi spørge, hvorledes forvendte hine Evangeliet? Naturligvis ved at fremsætte andre Lærdomme end dem, som Frelseren og hans Apostle forkyndte, ledede og inspirerede af Guds Mand. Set i dette Lys kunne vi bedre forstaa de forskjellige religiøse Sektens Stilling. Spørg en Baptist, en Methodist eller et Medlem af hvilket som helst af disse Samsfund, der alle ere opstaaede i forholdsvis nyere Tid, om alene de Jaa, der høre til deres Samsfund, ville komme i Himlen, medens de Tusinder af Millioner, der have haft en Tilværelse, førend deres Samsfund opstod, eller dem, som leve udenfor samme, ville gaa til Forbønnelse, (eftersom de kun kjende disse to Alternativer) og de ville med Frygt tilbagevise en saadan Tanke og sige: „Nej, nej!“ Ifølge denne Opfattelse er det altsaa ligegyldigt, om man er dette eller hint, om man adlyder eller imtblader at adlyde denne eller hin Ordinance. Hvori bestod da de saa højtpriste Fortjenester, som Luther og de andre Reformatorer indlagde sig, hvor er da Nodvendigheden for de stadig opdukkende nye Samsfund? Sammenlign dette med Pauli Ord om dem, som forvendte Evangeliet, med dettes Natur og og Bestaffenhed, som „en Guds Kraft“, administreret af Herrens Tjenere, inspirerede og ledede ved samme, formedelst hvilken Jorden skal blive befriet fra sin Forbandelse og blive et passende Opholdssted for Herrens Hellige, i Besiddelse af Legemer, der formedelst den samme Guds Kraft ere blevne oprejste fra Døden og ikke længere ere Forkrænkelighed underkastede,

paa hvem Frelserens Ord ville vorde opfyldte: „Salige ere de Sagtmødige, thi de skulle arve Jorden.“

Vi se tydeligt heraf, at Evangeliet og dets Ordinance ere Et, ere uforanderlige og uforvigelige, at formedelst det og intet Andet ville alle Herrens store Hensigter med hans Stabning her blive fuldbyrdede, at Annammelsen deraf vil bringe Menneskene Ophjælpelse i Guds Rige, og Forkastelsen deraf berøve dem de Bessignelser, hvortil de kunne gjøre sig berettigede. Derfor har Gud til forskjellige Tider sendt Mænd til Menneskenes Undervisning og Belærelse, Iderfor gif Frelseren og prædikede for Manderne i Forvaring, derfor medtage Herrens Tjenere deres Præstedømme og fortsatte deres Arbejde hinsides Sløret. Men, kunde der spørges, efterdi der er blevet fremsat, at disse store Bessignelser bringes ved Evangeliet formedelst Tro paa men tillige Lydighed til dets Love og Principer, hvortil frugter da dets Prædiken for de Døde? Omend Manderne fatte Tro derpaa, hvorledes kunne de da vise Lydighed til Ordinanceerne? Frelseren siger jo f. Ex., at „nden Noget vorder født af Vand og Mand, kan han ikke indgaa i Guds Rige“, og der siges et andet Sted, „Himmel og Jord skulle forgaa, men end ikke en Tøddel eller Bogstav af hans Ord skal forgaa.“ Vi ville angaaende dette henvise til Pauli Brev til de Corinthier, hvori han badler dem for, at nogle iblandt dem sagde, at der var ikke Dødes Opstandelse, og efterat have omtalt, at hvis der ikke var Dødes Opstandelse, da var ej heller Kristus opstanden og alt deres Haab var da forgjæves, tilføjer han, for ret tydeligt at anskueliggjøre det for dem: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?“ Vi se

heraf, at Gud har beredt en Udvej for Alle; paa det at ogsaa de, der ikke have Lejlighed til at høre Evangeliet i Rkjødet, kunne erholde dets Betsignelser, betingede af Tro og Lydighed, blev der af de Helligste her paa Jorden under Vejledning af Herrens inspirerede Tjenere udført de Ordinancer for dem, der vare fastsatte som Evangeliets Grundlove, saa at naar hin store Dag oprinder, da Alle, baade

Smaa og Store, skulle staa for Guds Throne, at de da kunne blive dømt med en retfærdig Dom, at de da alle have haft en Lejlighed til at annamme eller forkaste. „Derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mænd i Rkjødet, men leve for Gud i Aanden. (1 Petr. 4, 5.)

B. R.

Perihelium og Pest.

(«Science of Health.»)

Derjom der er Nogetsomhelst i „astrologisk Etiologi“, narmer vi os en af de mest pestagtige Perioder i Jordens Historie. Siden Begyndelsen af den kristne Era har Perihelium (en Planetbanes nærmeste Punkt ved Solen) af Solsystemets fire store Planeter, nemlig, Jupiter, Saturn, Uranus og Neptunus, ikke været samtidig. Men dette er nær ved at ske, og forat bruge et Udtryk af Doktor Knapp, der har udfundet, at Historien af de største Epidemier, der nogeninde rasede iblandt Menneskeslægten, staar i Forbindelse med disse Planeters Perihelium, vil der snart „komme en livlig Tid for Doktorerne“. Theorien er, at naar en eller flere af de store Planeter er Solen nærmest, forstyrres vor egen Atmosfæres Temperatur og Tilstande saaledes, at der bevirkes skadelige Omveglinger i Vejrliget, overordentlig stærk Hede, haard Kulde, voldsomme Regnstyl, langvarig Tørke, etc., medførende Ødelæggelsen af Grøde og Frugter, Hungersnød paa mange Steder og Pest iblandt Mennesker og Husdyr.

Dr. Knapp har samlet en Mængde statistiske Data, der alle udvise, at Perioder, hvori Perihelium er indtruffet,

have gjort sig mærkelige ved stor Dødelighed, og at Sygdom og Død have ufravigelig staaet i Forhold til det Antal af Planeter, som paa samme Tid have været i Perihelium. Jupiters Omdrejning omkring Solen sker i lidt mindre end tolv Aar, Saturns i mindre end tredive Aar, Uranus' i omtrent fire og tredvindstve Aar og Neptuns i omtrent 164 Aar. Derjom det derfor er sandt, at disse Planeters Perihelium bevirker atmosfæriske Forholde, der ere ugunstige for Livet, skalde altsaa pestagtige Perioder indtræffe engang i tolv Aar og større og mere vidtstrakte Epidemier med længere Mellemrum. Ved at spore Historien af Epidemier tilbage for mere end 2000 Aar, finder Dr. Knapp, at Kjendsgjerningerne i alle Tilfælde stadfæste Theorien. Saaledes vare i det sjette og atter i det ottende Aarhundrede tre af disse Planeter samtidig i Perihelium, og disse Perioder vare de mest pestagtige Tider i den kristne Era.

Men vi ville snart, for første Gang i 2000 Aar, have alle disse fire Planeter imod os. De ville være i deres største Nærhed til Solen i eller kort efter 1880, saa at i nogle faa Aar, lad

os sige fra 1880 til 1885, Livskraften af enhver paa Jorden levende Ting vil blive sat paa en haard Prøve. Nogle tro; i Tidernes Tegn at se Vidnesbyrd om store Ulykker i den nærmeste Fremtid; Flodoersvømmelser og Spulykker, Misvæxt mange Steder, Hungersnød, vidt spredende Febre og epidemiske Sygdomme samt Epizooti iblandt Dyrene, nævnes som Forvarslser om den sig hastig nærmende Perihelium.

Vel, „at være forud advaret er at være forud væbnet“. Med Undtagelse af enkelte Tilfælde, vide vi meget vel, at Personer af kraftig Konstitution og ordentlige Sæder have mere Udfigt til at overleve de mulige ondartebe Indflydelser af den ualmindelige Perihelium. Det er velbekendt for Læger, at i alle pestagtige Sygdomme, Typhus, Smaakopper, Kolera, Influenza, pleuro pneu-

monia, etc., afgiver de Umaadelige, de Udsvævende, og dem, hvis Sjælstilstand er slet, det store Mortal af Døre.

Vi skrive ikke forat forurolige No-gen, eller forat opvække nogen Bevægelse. Vi anføre kun de Fakta, som Historien bekræfter. Læserne af »The Science of Health« kunne dømmes for sig selv, hvilken Betydning, der ligger i denne Gjens-stand. At den samtidige Perihelium af alle vort Solsystems store Planeter, hvoraf alene Jupiter er tusind Gange større end vor Jord, maa forstyrre vor Atmosfære og Temperatur er meget rimeligt, og at denne Forstyrrelse er skadelig for Helbred og Liv er vis, og at disse Perioder hid- indtil have været betegnede ved Pest beridnes af Historien. Hvor meget vi skulle gjenemgaa i Løbet af de næste tolv eller femten Aar er afhængig af hvor nær vi leve i Dverensstemmelse med Livets Love.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

(Ved Edward W. Tullidge — en 3tte-Mormon.)

(Fortsat.)

Følgende Brev af fjorten Dages senere Dato er for righoldigt og betegnende til at gaa tabt for Offentligheden.

New York, den 26de Januar 1846.

Kjære Broder Young!

Jeg iler med at forelægge Eders hæderlige Raad Resultatet af mine Bevægelser, siden jeg skrev sidst, hvilket var her fra denne Stad, og hvori jeg meddelte nogle af mine Opdagelser med Hensyn til de tilfattede Bevægelser af Hovedregjeringen for at hindre vor Vortrejse.

Jeg havde en Sammentkomst med Amos Kendall i Selstab med Mr. Benson, der endte i en Dverenskomst, hvis

Betingelser De vil erfare ved at læse Kontrakten imellem dem og os, som jeg skal sende med denne Post. Jeg skal give en Gjenpart til VEdste Appleby, der var tilstede, da den understrettes. Kend- ball er vor Ven og vil anvende sin Indflydelse til Gunst for os i Forening med fem og tyve af de mest fremragende Folkeførere i Landet. J ville blive til- ladte at marschere ud af Staterne i Fred. Deres Raad er at gaa vel bevæbnede, men hold Vaabnene skjult for Pøbel- sværmene.

Jeg skal udvælge det mest passende Punkt ved San Francisco Bugten til

Anlæggelsen af en Handelsstad. Naar jeg affejler, hvilket vil ske næste Lørdag, skal jeg lade hejse et Flag med Navnet „Oregon“ paa.*)

Strax efter Modtagelsen af dette Brev maa De skrive til Mr. A. G. Benson og lade ham vide, om De er villig til at indgaa paa den Kontrakt, som jeg har affluttet for vor Befrielse. Jeg ved fuldt vel, at det er en Pagt med Døden, men vi vide, at Gud er istand til at bryde den og vil gjøre saa. Israels Børn maatte ved deres Udgang af Egypten indgaa Pagter for deres Sikkerhed og overlade det til Gud at bryde dem, og Profeten har sagt, at som det da var, saa skal det være i de sidste Dage; og jeg er ved en mærkelig Række af Omstændigheder bleven ledet til at sige Amen, og jeg føler og haaber, at De vil gjøre det samme.

Mr. Benson mener, at de Tolv skulde rejse og se at komme ud af Landet først og undgaa at blive fængslede, dersom det er muligt, men dersom I skulde blive fængslede, ville I finde en standhaftig Ven i ham; I ville finde Benner, og det i Mængde, til at udfri eder af deres Hænder. Dersom nogen af eder skulde blive fængslede, lad da ikke Ederes Sag blive paakjendt vest for Alleghanybjergene; i Østen ville I finde Benner, som I mindst drømme om.

De Hellige i Østen bede Dag og Nat for Ederes Sikkerhed og det er min første Bøn om Morgenens og sidste om Aftenen.

Jeg maa nu slutte mit Brev. Mr. Bensons Adresse er Nr. 39 South Street, og jo snarere De kan give ham Svar,

desto bedre vil det være for os. Han vil tilbringe en Maaned i Washington for at virke til Ederes Gunst, og han vil gjøre saa i Sandhed. Men enhver Ting maa holdes saa tyyst som Graven fra vor Side.

Jeg overgiver nu dette Ark til Posten, idet jeg beder, at Israels Gud maa forhindre det fra at falde i Ugudeliges Hænder. I ville høre fra mig igjen paa Afsejlingsdagen, om Gud vil, Amen. I Sandhed Deres Ven og Broder i Guds Rige,

S. Brannan.

Den omtalte Kontrakt var underskrevet af Samuel Brannan og A. G. Benson med W. J. Appleby som Vidne. Med den fulgte følgende Efterkrift:

„Dette er kun en Gjenpart af Originalen, som jeg har udsærdiget. Den er intet Blendværk, men vil blive gennemført, dersom De siger Amen. Den affattedes af Kendalls egen Haand, men Ingen maa kjendes uden Mr. Benson.“ Følgende simple Bemærkninger i Brigham Youngs private Dagbog er en udmærket Forklaring over disse Dokumenter:

„Samuel Brannan tilskyndede Raadet til at underskrive Dokumentet. Raadet overvejede Gjenstanden og kom til den Slutning, at eftersom vi satte vor Lid til Gud og stolede paa hans Beskyttelse, vilde vi ikke indgaa paa saa uretfærdig og undertrykkeude en Overenskomst. Dette var en Plan af politiske Partigjængere for at plyndre de Sidste Dages Hellige for Millioner og tvinge dem til at undertaste sig samme ved at true dem med Soldaternes Bajonetter.“

Ligemeget hvorledes Læseren end betragter Mormonerne og deres Ledere med Hensyn til den egentlige Verdi af deres sociale og theologiske Problemer for Verden, saa kan desuagtet intet intelligent Sind undgaa at føle sig slaaet af

*) Oregon er Navnet paa et Territorium af de Forenede Stater, liggende ved det stille Hav og nord for Kalifornien.

det Ophøjede hos disse Mænd, der ene stolede paa Gud i deres yderste Prøvelsetime i Sammenligning med Landets mest fremragende Politikere indbefattende en Præsident af de Forenede Stater, som fremstillet i foransførte Exempel. Det er dog ønskeligt at haabe, at Præsident Folk var en „meget taus“ Medvinder i denne Plan, og at hans Navn kun blev brugt forat give Bægt til Løftet om Beskyttelse og Trudsel om, at Regjeringen vilde standse Mormonerne i deres Udgang. Kun lidet forstode hin Tids politiske Partisførere og Land-Spekulanter Mormonfolkets og endnu mindre de Mænds Karakter, som ledede dem, ej heller kjendte „Eldste Braman“ dem synnerligt bedre. Ligesaa Begyndelsen af opgav Mormonerne aldrig en Tomme af deres valgte Grund, eller indgik som et Folk paa nogen Middelvej eller Uendlingsforslag eller lod sig vende fra deres Formaal, ej heller vakte de i deres Bestandighed i deres Tro. De vilde taale Fordrivelse eller udvandre, om de nødsagedes dertil, men dog var, ligesom i denne Sag, deres Svar altid: „Vi sætte vor Lid til Gud. Vi se hen til ham for Beskyttelse!“ Forsaavidt forstod „Eldste

Braman“ dem, sølgelig hans Troesbekjendelse, at Herren vilde tilintetgjøre „Pagten med Døden.“ Men disse Mænd handlede visere og bedre. De indgik aldrig denne Pagt, men trodsede koldblodigt Følgerne, hvilke de kun altfor vel vidste vilde snarligen komme. De nedlode sig ikke engang til at svare de Herrens Benson, Kendall & Co. Men det maa ikke for et Øjeblik antages, at Mormonernes Ledere ikke fattede deres faresfulde Stilling i alle Retninger. En hjemlig Anekdote om Apostlen George A. Smith vil belyse hine Tider. Ved et Raad i Nauwoo af de Mænd, der skulde virke som Kaptajner for Folket i deres berømte Udgang, fremstillede den Ene efter den Anden Vanføselighederne i deres Vej, indtil deres Udsigter vare uden et eneste Lysskint. Omfider tabte „George A.“ Taalmodigheden, han sprang op og bemærkede med sit ejendommelige Lune, der nu havde et Præg af Storhed: „Derjom der ikke er nogen Gud i Jsrael, sidde vi allesammen godt i det. Men jeg vil medtage min Familie og sætte over Floden, og Herren vil aabne Vejen.“ Han var en af de Første, der begyndte hin vidunderlig Rejse til Klippebjergene.

(Forts.)

Blandinger.

Fra Krigen. Russerne have, siden vort sidste Numer, med stor Kraft fortsat deres Balkanovergange, hvortil Indledningen var den tyrkiske Schiptahærs Tilfangetagelse, der efter senere Opgivelser maa antages at have talt omtrent 30,000 Mand. Efter flere mindre, men haardnakkede Kampe besattes Phillippopol og der opstod et sandt Værdeløb in mellem Russerne og Tyrkerne, om hvem der først kunde naa den store og vigtige Stad Adrianopol, der var bleven stærkt befæstet, men manglede det Vigtigste, nemlig Forsvarere. Suleiman Pascha trak det korteste Straa. General Gurko slog ham i Dagene fra den 15de og 18de Januar i en hel Række af Kampe og kastede ham op i Despoto Dagh med et Tab af 49 Kanoner

og flere Tusind Døde samt nogle Hundrede Fanger. Hans venstre Fløj fandt ved sit Komme til Phillippopol, forud for de nysnævnte Rampe denne By besat af Russerne og maatte i største Hast flygte op i Bjergene. Suleiman Pascha selv har trukket Hæstene af sin Hær ned til det ægæiske Havs Kyster og venter her paa Transportfibe, der kunne overføre hans Hær til Konstantinopel, og de udenfor denne Stad optastede Forstaaelser udgjøre nu Tyrkiets sidste Bolværk. Her hersker der stor Forvirring. Nøden er stor og fra de mellem samme og de fremrykkende russiske Hære liggende Egne vedbliver Tusinder af Flygtninge at strømme ind i sand Panik.

Tyrkiet har nu indledet Fredsunderhandlinger og efterforlydende skulle Fredspreliminærierne allerede være undertegnede; uagtet der i de forskjellige udenlandske Blade cirkulerer mange Beretninger om disse, maa de endnu anses for ukjendte. Der udtales Frygt for, at Sultanens Regjering er for svag til at gennemføre Fredsbetingelserne og muligen skulde falde for en Folkebevægelse, og der gaar Rygter om Sammenstøvelser imellem Softaerne.

I Thessalien, Epirus og ligeledes paa Den Areta er der udbrudt Opstand, og Insurgenterne have leveret de tyrkiske Tropper flere heldige Træfninger.

Englands Holdning har i den senere Tid givet Anledning til allehaande Gissninger. Parlamentet var blevet indkaldt tidligt og Ministrene forelagde et Forslag om en Extrabevilling paa 5 a 6 Millioner Pstr. til Hær og Flaade. Da der gik Rygter om, at russiske Tropper hastigen nærmede sig Gallipoli, en vigtig Handelsstad ved Dardanellerne, fik den i Besikabugten liggende engelske Flaade-Eskadre Befaling til at gaa til Dardanellerne, men paa Grund af beroligende Meddelelser fra Grek Schawaloff, den russiske Gesandt i London, toges Ordren tilbage. Den engelske Finantsminister, Sir Stafford Northcote forklarede i Underhusets Møde den 27de Januar Grundene til Extrabevillingen og udmalede Situationen saaledes: Fredsbetingelserne vare endnu ikke officielle, men kun afsluttede imellem Besuldmægtigede; Vaabenstilstanden var endnu ikke undertegnet; de bekjendte Fredsbetingelser vare meget vidtgaende og maa give Anledning til Spørgsmaal, der maa ordnes af en Kongres. Han forlangte Bevillingen voteret som et Tillidsvotum, for i hvert Tilfælde at kunne møde stærk paa en Kongres.

Indhold.

Tale af Eldste Daniel H. Wells	145.	Evangeliets	154.
Jødernes Klageplads ved Tempelmuren i Jerusalem	151.	Perihelium og Pest	156.
Redaktionens Bemærkninger:		Kapitler af Prof. Brigham Youngs	
Befikkelse	152.	Levnetsløb	157.
Befikkelse	153.	Blandinger	159.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzønsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Bording.